

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΛ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

ΤΑ φῶτα τοῦ δρόμου τρέμαν μέσα στήν κρύα νύχτα. Εἶχε ἔρθει τὸ φθινόπωρο. Πάνω στίς στέγες τῶν σπιτιῶν ὁ παγωμένος ἀγέρας θορυβοῦσε, κατέβαινε ὡς τὰ παράθυρά τους καὶ οὐρλιάζε ξέω ἀπὸ τίς πόρτες τους. Ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τίς ἀνατριχιαστικὲς φθινοπωρινὲς νύχτες, τίς σκοτεινὲς καὶ δίχως καμμιὰ χαρά. Οἱ ἀραιοὶ διαβάτες τάχυναν τὸ βῆμα τους μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσουν ὡς τὴν κατωκίκα τους γιὰ ν' ἀντικρύσουν ἕνα παρήγορο χαμόγελο, ἕνα βλέμμα συμπαθείας. Αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ νύχτα ἐνοιώθη κανεὶς-πιὸ πολὺ τὴ μοναξιά του. Καὶ ξαφνικὰ ὁ ἀγέρας ἔπαψε νὰ οὐρλιάζει. Τώρα μιὰ μυρωδιὰ ποτισμένου χρώματος ἀπλώθηκε στὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ οὐρανὸς ἔγινε πιὸ βαρὺς καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα πού εἶχαν σκεπάσει τὸ φασματικὸ φεγγάρι, ἄρχισαν νὰ διαλύωνται σὲ μιὰ ψιλὴ καὶ διαπεραστικὴ βροχή. Τὸ Παρίσι εἶχε πάρει τὴν φθινοπωρινὴ ὄψη του. Πέρα στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου μερικὲς παραστρατημένες γυναῖκες εἶχαν ἐγκαταλείψει καὶ τὴν τελευταία ἐλπίδα μιᾶς ἐφήμερης γνωριμίας καὶ σκορπιζόνταν στὰ βουλεβάρτα, κάτω ἀπὸ τίς μαρκίζες τῶν κλειστῶν καταστημάτων, γιὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὴν καταιγιῖδα πού πλησίαζε. Μέσα στὴ νύχτα δὲν ἔβλεπε κανεὶς τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τοὺς ἠλεκτρικοὺς φανούς τῶν αὐτοκινήτων πού περνοῦσαν βιαστικὰ καὶ χάνονταν.

Ὁ Ἄνρὺ Ντυπὸν, ὁ τελευταῖος ρομαντικὸς τῆς κοσμοπόλεως, πού διατηροῦσε μέσα στὴν αἰσθηματικὴ ψυχὴ του ὄλον τὸ λυρισμὸ τῶν τραγουδιῶν τοῦ Ἄλφρε ντέ Μυσσέ, μὲ μιὰ θαθεῖα μελαγχολία στὸ βλέμμα του, ἐγκατέλειπε τὸ κομψὸ διαμέρισμά του καὶ κατέβηκε νὰ πλανηθῆ στοὺς δρόμους. Τυλιγμένος καλὰ στὸ ἀδιάβροχό του, θάδιζε μὲ ἀργὰ βήματα μέσα στὴ βροχή, πού ἔπεφτε μ' ἕνα ρυθμικὸ κρότο. Ὁ Ἄνρὺ Ντυπὸν ἦταν μιὰ ἀνήσυχη ψυχὴ. Διαρκῶς κυριευόταν ἀπὸ ἀνεξήγητες μελαγχολίες καὶ ὑπέφερε γιὰ πράγματα πού δὲν κινούσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Εἶχε μείνει ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα ὀλομόναχος στὸν κόσμον ἢ τὴ μόνη συντροφιά του ἦσαν τὰ βιβλία του. Αὐτὰ τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ σπάνια μὀρφωσι καὶ τοῦ εἶχαν γεμίσει τρυφερότητα τὴν καρδιά του. Εἶχε καταλάβει ὅτι τίποτε δὲν ἀξίζει σ' αὐτὸ τὸν κόσμον περισσότερο ἀπὸ τὴν καλωσύνη. Κι' ἀναζητοῦσε τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον του, θεωρῶντας τὴν ὡς τὸ πιὸ πολύτιμο ἀγαθόν. Ὡστόσο ὅταν ἡ νύχτα ἀπλωνε τίς φτεροῦγες τῆς πάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ Ἄνρὺ Ντυπὸν κυριευόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ πλανηθῆ στίς λαϊκὲς συνοικίες τῆς κοσμοπόλεως. Τραβοῦσε πάντα πρὸς τ' ἄστυλα τῶν ἀπόρων καὶ παρακολουθοῦσε τὸ δράμα τῶν φτωχῶν ἀστέγων πού δὲν εἶχαν προλάβει νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ θέσι σ' αὐτὸ τὸ νυκτερινὸ κατάλυμα. Ἐπειτα μὲ τὴν καρδιά πνιγμένη ἀπὸ τὸν πόνο, τοὺς ἔβλεπε ν' ἀπομακρύνονται ἀργὰ, μέσα στὴ βροχερὴ νύχτα. Περπατοῦσαν σάν αὐτόματα, μὲ τὰ χέρια στίς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ, μὲ σηκωμένο τὸ γιὰκᾶ καὶ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Κ' ἦταν βέβαιος ὅτι ἔτσι θὰ γύριζαν ὡς τὸ πρωτὶ μέσα στοὺς δρόμους κ' ὕστερα θὰ χάνονταν κάτω ἀπὸ καμμιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, πεθαμένοι ἀπὸ τὸν ὕπνο, τὴν πείνα καὶ τὴν κούρασι.

Κι' ὁ Ντυπὸν, ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια βόλτα του, ὡδηγοῦσε ὡς τὸ διαμέρισμά του ἕναν δυστυχισμένον, τὸν ἔβαζε νὰ φάη καὶ νὰ κοιμηθῆ καὶ τὸ πρωτὶ τὸν ἄφηνε νὰ γυρίσῃ πάλι στ' ἀκόνυμο πληθὸς τῶν ἀποκλήρων.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὡστόσο τὰ βήματά του ἀπὸ μιὰ μοιραία σύμπτωσι, τὸν παρέσυραν πρὸς τὰ βουλεβάρτα. Ἐβλεπε τὰ τεράστια μέγαρα τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ σκεπτόταν πόσο εὐτυχισμένοι θὰ εἶνε οἱ ἰδιοκτῆτες τους. Κι' ἀλήθεια, πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν φωτισμένα κι' ἔστειναν ὡς τὸ δρόμο τοὺς εὐθυμους ἤχους μιᾶς μουσικῆς. Ἄλλοῦ πάλι ἀκούγονταν εὐθυμὰ γέλια καὶ τραγούδια.

Δυὸ - τρεῖς ζητιάνοι, μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους εἶχαν σταθῆ στίς εἰσόδους των καὶ ριγοῦσαν ἀπὸ τὸ κρύο, περιμένοντας ὅταν θὰ βγῆ κανεὶς γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν ἐλεημοσύνη. Ὁ Ἄνρὺ Ντυπὸν συνέχισε μ' ἀπογοήτευσιν τὸ δρόμον του. Ξαφνικὰ στάθηκε ἀπότομα κι' ἀφουγκράσθηκε. Εἶχε ἀκούσει τὸ σπαραχτικὸ κλάμα ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ φωνούλα του ὑψώνονταν σάν διαμαρτυρία μέσα στὴ νύχτα καὶ σβύνονταν ἀπὸ τὸ θόρυβο πού ἔκανε ἡ βροχὴ πέφτοντας στὸ λιθόστρωτο.

Ὁ Ντυπὸν τάχυνε τὸ βῆμα του πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς φωνῆς καὶ σὲ λίγο δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Ἐβγαίνει ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ εἴσοδο ἑνὸς μεγάρου. Πλησίασε πιὸ κοντὰ, ἀναψε ἕνα σπέρτο καὶ τότε εἶδε ἐκεῖ στὸ σκαλοπάτι τῆς πόρτας ἕνα μικρὸ παιδί. Ἦταν τυλιγμένο σ' ἕνα σωρὸ μάλλινα ρούχα καὶ πάνω στὸ στήθος του εἶχε ἕνα σημείωμα. Ὁ Ἄνρὺ Ντυπὸν ἐνοιώσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη. Περιέργως διάβασε: «Ὁ νομάζομαϊ Νινέτ. Οἱ γονεῖς μου εἶνε φτωχοὶ. Βοηθήστε με νὰ ζήσω».

Ἦταν τόσο ἀπρόοπτο αὐτὸ τὸ εὔρημα, πού ὁ Ἄνρὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ τ' ἀφήσῃ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμον του. Ἐπειτα ὅμως ἡ τρυφερὴ καρδιά του τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του, τὸ σκέπασε μὲ τὸ μουσαμά του καὶ τὸ μετέφερε προσεχτικὰ στὸ σπίτι του. Στὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ εἶδε τότε ὅτι ἦταν ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι τριῶν χρόνων. Ἡ Νινέτ τὸν κυττοῦσε μὲ τὸ ἄθωο παιδικὸ βλέμμα τῆς καὶ τοῦ χαμογελοῦσε τόσο εἰλικρινά, πού ὁ Ντυπὸν δάκρυσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Μοῦ φαίνεται, σκέφθηκε, ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγγελουδι θὰ μὲ παρηγορήσῃ στίς στιγμὲς τῆς μοναξιάς μου...

Ἐπειτα ὅμως σκέφθηκε ὅτι ἀσφαλῶς μόνος του ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Τοῦ χρειαζόταν μιὰ γυναῖκα. Μιὰ γρηᾶ γυναῖκα νὰ τὸ περιποιηθῆ καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ανατροφή του. Καὶ κάλεσε κοντὰ του μιὰ ἡλικιωμένη θεία του. Τώρα πειὰ ἡ μόνη φροντίδα του ἦταν τὸ παιδί. Μόλις τέλειωνε τὸ γραφεῖο του ἔτρεχε στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸ περιποιηθῆ καὶ κάθε Κυριακὴ τὸ πήγαινε μόνος του στὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου. Ἐνοιώθη ὅτι εἶχε γίνῃ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ τὸ ἄγνωστο κοριτσάκι θὰ μπορούσε νὰ θυσιάσῃ ἀκόμη καὶ τὴ ζωὴ του. Εἶχε καταλάβει ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶχε κάποιον σκοπὸ. Ἐπρεπε νὰ μεγαλώσῃ αὐτὸ τὸ πλάσμα καὶ νὰ τὸ κάμῃ εὐτυχισμένο.

Μιὰ Κυριακὴ ὅμως ἐκεῖ πού διασκέδαζε παίζοντας μὲ τὴν Νινέτ, εἶδε μιὰ ὄμορφη νέα νὰ στέκεται καὶ νὰ τὸν παρακολουθῆ μ' ἕνα βλέμμα ἀπέραντης γλυκύτητος. Ὁ Ντυπὸν τὰ ἔχασε, κοκκίνισε στενοχωρημένος, ἐνῶ ἡ νέα πήγαινε νὰ καθῆσθαι πιὸ μακριά. Ὡστόσο δὲν παρέλειπε νὰ τὸν κυττάξῃ. Πολλὲς φορές μάλιστα τὰ βλέμματά τους τύχαιναν νὰ συναντηθοῦν καὶ τότε ἡ νέα τοῦ χαμογελοῦσε μὲ καλωσύνη. Ὁ Ἄνρὺ Ντυπὸν δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ τὴν προσέξῃ. Φαίνονταν ὅτι ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς χιλιοβασανισμένες πωλήτριες τῶν καταστημάτων ἢ καμμιὰ μοδιστρούλα. Τὸ ντύσιμό της ἦταν ἀπλὸ καὶ σοβαρὸ κ' εἶχε μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία στὸ πρόσωπό της. Ἐρχόταν πάντα κάθε Κυριακὴ στὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου καὶ πάντα κάθονταν σοβαρὴ κι' ἀμίλητη κοντὰ στὸν Ντυπὸν. Φαίνεται ὅτι διασκέδαζε πολὺ μὲ τὰ παιγνίδια τῆς Νινέτ καὶ τὸ φέρισμό της. Μιὰ μέρα μάλιστα

χαϊρέτησε τὸν Ντυπὸν κι' ἐκεῖνος πῆρε θάρρος καὶ ἔπιασε κουβέντα μαζύ της. Ἐτσι ἔμαθε ὅτι ἦταν ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα, ὅτι τὴν λέγαν Μαρσέλ, ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει κι' ὅτι ζοῦσε ὀλομόναχη στὸν κόσμον. Τοῦ ἐξωμολογήθηκε ἀκόμη ὅλα τὰ βάσανά της κι' ὅτι εἶχε παλαίψῃ σκληρὰ μὲ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 52)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τὸ καταπληκτικὸ ἀριστούργημα
τοῦ Αἰμιλίου Ριζμπουργκ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μυθιστόρημα μοναδικῆς πρωτοτυπίας,
ὑπερόχου πλοκῆς, κατὰ νέαν ἀριστο-
τεχνικὴν μετάφρασιν.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Λόγῳ ἀπρόοπτου κωλύμα-
τος ἢ συνέχεια τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἠθογραφίας τοῦ κ. ΣΤΑΜ.
ΣΤΑΜ. «Ἡ Δροσοῦλα» στὸ
προσεχὲς φύλλο.

ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

κάνη με κάποιο κακούργο ασφαλώς, έρριξε μια κραυγή τρόμου κι' έκανε ασυναισθήτως ν' ανοίξη τὸ συρτάρι γιὰ νὰ πάρη τὸ πιστόλι της, σπάζοντας ἔτσι τὸ νύχι της, καθὼς χτύπησε τὸ δάχτυλό της στὸ τραπεζάκι. Μὰ ἡ συγκίνησίς της ἦταν μεγάλη, ἀπότομη, συγκλονιστική κι' ἔτσι ἡ καρδιά της δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη...

... Ὁ λόρδος Κάμπελ, ὅπως σὰς εἶπα, ἔκανε πάρα πολὺ τὸν ἔξυπνο. Ἐδειχνε τάχα πὼς δὲν ἤθελε νὰ γίνη ἡ νεκροψία, γιὰ νὰ μᾶς κάνη νὰ ὑποθέσουμε μιὰ δηλητηρίασι. Θὰ γινόταν τότε ἡ νεκροψία, δὲν θὰ ἀνεκαλύπτετο τίποτε κι' ὁ λόρδος Κάμπελ θὰ ἦταν πειὰ ἀνώτερος κάθε ὑποψίας.

... Μὰ ἔπειτα θυμήθηκε πὼς εἶχε μαζί του τὸ κλειδάκι τοῦ συρταριοῦ. Θέλησε λοιπὸν νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του κι' αὐτὸ τὸν πρόδωσε...

Κι' ὁ ντέτεκτιβ συνεπλήρωσε:

— Φαντάζομαι τώρα τί θὰ ποῦν οἱ συνήγοροί του στὸ δικαστήριο... Ὅτι ἐπρότεινε τὸ ὄπλο του χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ... Ὅτι φοβέρισε χωρὶς νὰ πληγώσῃ... Κανείς ὅμως δὲν θὰ κάνη λόγο γιὰ τὴν ἀρρωστή καρδιά τῆς λαίδης Κάμπελ. Κι' αὐτὴ ἡ περίπτωση εἶνε μιὰ δολοφονία ὄχι μὲ φονικὸ ὄπλο, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο!...

ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΛΙΠΣ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

Ἄ, εἶνε τρομερὸ νὰ ζῆ κανείς ὀλομόναχος καὶ ουσυχισμένος! ψιθύρισε ὁ Ντυπὸν μ' ἕνα στεναγμό.

Κ' ὕστερα συζήτησαν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, γιὰ τὰ παιγνίδια τοῦ παιδιοῦ καὶ γιὰ τὸ μέλλον του. Ὡστόσο ὁ Ντυπὸν δὲν τῆς ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Τῆς εἶπε ὅτι ἦταν δικό του παιδί κι' ὅτι τὸ ἀνάτρεφε αὐτὸς γιὰτὶ εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα του.

Ἡ Μαρσέλ κι' ὁ Ντυπὸν χώρισαν ἀργὰ, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ συναντηθοῦνε πάλι. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε μέχρι τῆς μέρας πού ὁ ἔρωτας τρύπωνε στὴν καρδιά τους.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς ἀγαπῶ, τῆς εἶπε ὁ Ἄνρὺ μιὰ Κυριακή. Δὲν ξέρω ἂν θὰ θέλατε νὰ γίνετε ἡ δευτέρα μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἡ Μαρσέλ ὅμως ἔκρυψε μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Λοιπὸν; τὴν ρώτησε πάλι ὁ Ἄνρὺ.

Ἐκεῖνη ἔσφιξε τότε μὲ τρυφερότητα τὴν Νινέτ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ψιθύρισε:

— Ναι, ναι, θὰ ἤθελα νὰ κρατήσω γιὰ πάντα κοντά μου τὴν Νινέτ. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένο γιὰτὶ εἴσαστε καλὸς καὶ γιὰτὶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα σὰς ἀγάπησα.

Κι' ἔτσι ὁ Ντυπὸν παντρεύτηκε τὴν Μαρσέλ κι' ἔγιναν ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο. Ὡστόσο ὅμως ποτὲ δὲν ἔμαθε ὅτι παντρεύομενος τὴν Μαρσέλ εἶχε δώσει στὴν Νινέτ τὴν πραγματικὴ μητέρα της.

ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΛ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τους. Ἦτανε ἡ πρώτη φορά πού ἡ Παρθένοσ τοῦ Γουλιέλμου εἰσάκουε μιὰ προσευχή. Ἦταν λοιπὸν ὀλοφάνερο πὼς εἶχε λυθῆ ἀπὸ τὰ μάγια. Ἡ Τουανὸν, χαρούμενη, βγήκε γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στοὺς γείτονες τὴν καλὴ εἶδησι. Στὸ δρόμο της συνάντησε τὸν Γουλιέλμο πού τὴν ζήτησε τόσο εὐγενικά σὲ γάμο ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ὄχι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Παρθένοσ τοῦ Γουλιέλμου δὲν ἔπαψε νὰ κάνη ἕνα σωρὸ θαύματα. Καὶ πρόσεξαν σὲ λίγο ὅτι τὰ μάτια της, πού ἦσαν μακρὰ καὶ μαῦρα, εἶχαν γίνῃ πιὸ στρογγυλά καὶ σχεδὸν γαλάζια, ὅτι τὸ κατακόκκινο σὰν κεράσι στόμα της εἶχε γίνῃ πιὸ χλωμό κι' ὅτι ὄλο τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι πιὸ ἀγνή, εἶτε γιὰτὶ εἶχε φύγει ὁ διάβολος πού κατοικοῦσε μέσα στὸ ἄγαλμα, εἶτε γιὰτὶ εἶχε ἐπιδράσει σ' αὐτὸ ὁ χρόνος κ' ἡ φθορά.

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

Εἶνε θαυμάσιο τὸ πὼς συνεννοοῦμεθα ἐμεῖς οἱ σκύλοι...

... Οὐφ! τελειώσαμε γιὰ σήμερα. Ξαναγυρίσαμε μὲ τ' αὐτιά κατεβασμένα, μὲ τὸ σακκίδιο ἀδειανό, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ ἀφέντης πρῶτος κι' ἐγὼ πίσω...

Ὁ ἀφέντης κάθεται στὴν τραπεζαρία. Ἐγὼ πλαγιάζω πίσω ἀπ' τὴν πόρτα μὲ τὸ μουσοῦδι μου ἀνάμεσα στὰ σκέλια μου.

Ἄναστενάζει... Ροχαλίζω...

Ἡ κυρία πηγαινοέρχεται γελῶντας εἰρωνικά, εἰς βάρος μας χωρὶς ἄλλο.

Σὲ κάποια στιγμὴ βγάζω, χωρὶς νὰ θέλω, μὲ τὸ στόμα κλειστό, μικρὲς πνιγμένες κραυγές.

— Γουάβ... Γάβ... Γάβ...

— Ὁ φτωχὸς ὁ Ἄζορ, λέει ὁ ἀφέντης μου μὲ οἶκτο, δεινυρεῖται πὼς κυνηγᾷ ἕνα λαγό.

Ἐνα λαγός;.. Ὁχι, δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος...

Ὀνειρεύομαι πὼς εἶμαι μὲ τὸν Μεντόρ καὶ ξεκαρδιζόμαστε στὰ γέλια, βλέποντας τοὺς ἀφεντάδες μας νὰ γυρίζουν μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ σακκίδια ἀδειανὰ ἀπ' τὸ κυνήγι...

ΖΥΛ ΡΙΒΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

Ὁ σέρ Ἐλλυ Κάντορτ ἔχει στὴ Βαγδάτη ἕνα παραμυθένιο παλάτι, καὶ στὴ Σαγκάη τὸ περίφημο ἐκεῖνο μέγαρο, τὸ ὁποῖο λένε «Μαρμαρένιο Παλάτι» καὶ τὸ ὁποῖο, μολονότι θρίσκεται στὴν καρδιά τῆς πόλεως, εἶνε περιστοιχισμένο ἀπὸ μεγάλους κήπους.

Ὁ σέρ Ἐλλυ δέχτηκε κάποτε στὴν ἡγεμονικὴ αὐτὴ κατοικία του τὸν Δαλαϊλάμα, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στὸ Θιβέτ. Εἶχε στήσει πρὸς τιμὴν του ὀλόχρυσο θρόνο καὶ εἶχε στρώσει γιὰ νὰ πατήσῃ τοὺς πολυτιμότερους τάπητας πού ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

Ἐπίσης καὶ τὸ σπίτι πού παραχώρησε στὸν Νεγκούς στὸ Λονδίνο εἶνε ἀμυθήτου πολυτελείας.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΓΚΗΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 36)

προφήτης ὑποστηρίζει ὅτι ἡ θεϊκὴ συγγνώμη ἐξαγοράζεται μὲ λίγα δολλάρια. Κάθε ἄνθρωπος λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἀμαρτήσῃ, φτάνει μόνον νὰ ἔχη νὰ πληρώσῃ τὰ δολλάρια πού χρειάζονται γιὰ νὰ συχωρεθῆ!

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἐπίσης διασκεδάσεις τῆς Ἀμερικῆς, ἡ εὐθυμὴ ζωὴ της καὶ ὁ φοβερὸς θόρυβος ἔχουν τὰ τραγικὰ θύματά των. Καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν σήμερα οἱ περισσότεροι τρελλοὶ καὶ οἱ πολυπληθέστεροι ἀνισόρροποι. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔχουν δημιουργηθεῖ, ὅπως ἀναφέραμε, τοὺς ἀμερικανισμοὺς, πού δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μοντέρνες τρέλλες.

ΤΖΩΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

Ὁ μαρκήσιος ντέ Βιὸν ἦταν κατεστραμμένος ὅταν παντρεύτηκε μὲ τὴν κόρη ἑνὸς νεοπλοῦτου καὶ πήρε ἑκατομμύρια προῖκα. Ἀλλὰ ἡ νέα μαρκησία ἦταν τόσο ἀσχημὴ, ὥστε ὁ σύζυγος δὲν εἶχε ἄλλη σχέσι μαζί της ἀπὸ τὴν εἰσπραξί των εἰσοδημάτων της. Ἀλλὰ μιὰ ἡμέρα ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ γυναίκα του παρ' ὄλη τὴν ἀσχήμια της τοῦ ἦτο ἀπιστη. Συνένοχός της ἦτο ἕνας νεαρὸς οἰκογενειακὸς τους φίλος. Ὅλοι περίμεναν τότε νὰ θυμώσῃ ὁ μαρκήσιος καὶ νὰ γίνῃ φόνος ἢ θορυβῶδες σκάνδαλο. Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶπε ἀπλῶς μὲ τὸν βαθύτερο οἶκτο στὸν φίλο τῆς συζύγου του:

— Πῶς; Ἐσεῖς; Εἶνε δυνατόν; Χωρὶς νὰ εἴσθε ἀναγκασμένος;